

„Ne féljetek! Menjetek, vigyétek hírül testvéreimnek,
hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak.”

(Mt 28,10)

Tisztelt Papság,
Kegyesszerzetesek, Szerzetesnők és Felszentelt Személyek,
Drága Hívek!

Húsvét ünnepe ebben az évben is annak a hírnek a teljességével fogad, és annak a reményt adó tanúságával, hogy Krisztus feltámadt. Olyan különleges módon és összefüggésben ünnepeljük az Úr feltámadását a koronavírus által létrehozott helyzetnek az okán, ahogyan még eddig soha, mely kiterjed a világ túlnyomó részére, és az emberiség egy jó részét elszorítja. A várakozásnak egy olyan időszakában élünk, mely olyan, mint egy meghosszabbodott böjti időszak, melyet annak a reménye határoz meg, hogy társadalmi, közösségi életünknek természetes voltát újrakezdehetjük. Otthon, a családban ünneplünk anélkül, hogy a közösen végzett szolgálatnak, a templomban összegyűlt közösség jelenlétének, a hitünk alapjait hirdető közös éneklésnek örülhetnénk. Mindenkit köszönteni szeretnénk, és mindenki mellett ott szeretnénk lenni, hogy mindenkit emlékeztethessék, bár ilyen körülmények között ünnepeljük az Úr feltámadását, mégis az Egyház ugyanazon terjedelmes családjában vagyunk, amely összeköt minket a közösségben miután Krisztus már meghívott és az Ő szeretetéhez kötött minket.

Az Ő szeretete vonzotta és fogta meg Mária Magdolnát és a másik Máriát, akikről Máté evangélista beszél, akik a hét első napján kora hajnalban a sírhoz mentek. Türelmetlenül várták, hogy a szombati nap elmúljon, hogy folytathassák a Krisztushoz vezető útjukat, akit nagypénteken felfeszítették a keresztről levenni és sírba helyezni láttak. Semmi sem hirdeti előre azt a teljes újdonságot, aminket meg kellett történnie. Valószínűleg visszaemlékeztek arra a tényre, hogy Krisztus többször is előre jelezte félreérthetetlen szavakkal: „*Az Emberfiát a főpapok és az írástudók kezére adják, azok halálra ítélik és kiszolgáltatják a pogányoknak, akik kigúnyolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik, de harmadnapra feltámad*”.¹ Mivel ennek a tényre mélyen és erősen jelen volt az Ő lelkében, értelmében, ezért ugyanolyan mértékben és egyazon időben élte meg a szomorúságot és a reményt. Nem állt meg azok előtt a szomorú és keserű valóságok előtt, amelyeket éppen megélt, hanem folytatta azt, hogy hitelt adjon az Úr szavainak és a lelkében lévő mély érzelmeknek.

Így vagyunk ezzel mi is ma élő keresztények, a XXI. század fiai. Folytatjuk az előre vezető utunkat a jelen idő forgatagában, és nem állunk meg az Úr felé vezető úton annak ellenére sem, hogy megszorításaink vannak, melynek értelmében szükséges otthon tartózkodnunk. Annak a valósága, amit megélünk, olyan mint egy szombati nap, mely eszünkbe juttathat nagyon sok hasznos és jó dolgot, amit elfelejtettünk vagy elhanyagoltunk. Az érzéseink ellentmondásosak, és igyekszik a sokféle gondolatot és a szívünknek az uralkodó benyomásait kölcsönösen megsemmisíteni, mely nem ismeri a beletörődést. Melyiknek akarunk ezek közül hitelt adni?

A keresztények számára a tehetetlenség érzése a lelki béke közösségét hozza el, és annak a hitét, hogy nincsenek egyedül. A rajtunk körüli valóságra tekintünk, és olyannak látjuk azt, amilyennek mutatkozik, de ezzel egy időben arra vagyunk felszólítva, hogy ne csak kifelé tekintsünk, hanem nézzünk önmagunkba, a lelkünkbe, ott lennie kell egy másik valóságnak, egy

¹ Mk 10,33-34

igazibbnak, mint ami rajtunk kívül van a társadalomban, a jelen világban. A hit megerősít minket abban, hogy ott a lelkünkben megtaláljuk a valamikor oda helyezett biztos alapokat, melyek ha megingathatatlanok és sértetlenek maradtak, akkor a bizalmunk és a reményünk ezeket őrizték. Krisztus szeretete sohasem kiábrándító.

Drága Lelki Fiaim!

Krisztus Urunk feltámadása egyedülálló és megismételhetetlen esemény, amely átalakítja a világ, és külön-külön mindannyiunk életét. Ezért a mindenkori ünnepnél ez az esemény mindig új és mindig tökéletes számunkra. Mindannyian megújulásra, megértő támogatásra és viszonzásra várunk. „Mindannyian ugyanabban a hajóban vagyunk, és nem tudunk megmenekülni egyedül” – mondta Ferenc pápa néhány héttel ezelőtt utalva a jelen idő megpróbáltatásaira. A kenethozó asszonyok rendeltetési helye ugyanaz, mondja Máté evangélista. A rossz kilátások és a közös kihívások ugyanazok. Nem tudják, ki fogja elhengeríteni a követ a sír ajtajától, de ez a kilátástalanság nem akadályozza meg őket, hogy lépéseket tegyenek előre, bár a sötétség még nem szűnt meg.

A szeretet és a félelem kifejezett emberi érzések és mindig is együtt léteztek az ember lelkében, ugyanis ezeket mindig is fenntartotta és megerősítette és fenntartja a kihívások nagysága és a valóságok kézzelfoghatósága. Az utóbbi időben láttunk olyan ragyogó nagylelkű példamutató embereket, akik lehetőségeikhez mérten minden tőlük telhetőt megtettek a szenvedő és a beteg emberekért. Rengeteg ember van, akik gondoskodnak a családjukról, és példamutatóan vigyáznak rájuk. Házuk magányában vagy egy kórházi szobában együtt vannak velük, imádkoznak, remélnek és vigyáznak másokra. A sokszor ismeretlen tettük és tanúságuk túlhalad a természetes együttérzésen és közelebb kerül Krisztus szeretetáldozatához. A jó hír soha nem érkezik későn, és a mennyei Atya szerető gondoskodása megrendítő módon válik érezhetővé, mely felcseréli a régi elrendeződéseket és a mindenkori ember félelmet. Az Úr egy angyala a kenethozó asszonyokat azzal a buzdítással fogadja, hogy ne féljenek. „*Ne féljete, tudom, hogy a felfeszített Jézust keressétek. Nincs itt, hanem feltámadt, ahogy előre megmondta!*”² Az Isten az élet szerzője és úr a halál felett. Az élők Istene, nem a holtaké, ezért az Ő helye nem a sírban van. Csak a golycsok maradtak ott, mint a síron és halálon való átmenetelének a jelei. A szenvedésnek a jelei állandóan megmaradnak minden ember testében attól fogva, hogy köze lett hozzá, és ezek, mint a teljes gyógyulásnak a néma tanúi kísérik el.

Az evangélium szent szövegét olvasva elámulva nézzük ahogyan az élő Jézus önmagát mutatja azoknak a tanítványoknak, akik a most a sírtól szaladnak az értetlenség némi félelmével, ugyanakkor örömmel is, mert tudtul akarják adni az apostoloknak a történeteket, és hogy Ő maga, Krisztus, a véget nem érő örömmel az ajándékozója. A találkozás öröme, az élet győzelméje, a még törekeny közössége, mely újra feltalálható, merthogy újjászületett. „*Odafutottak és leborulva előtte átkarolták lábait*”.³ Ez a spontán és egyszerű gesztus mély jele a szerető imádásnak és elismerésnek, mely állhatatos oltárt készít a szívükből, melyen keresztül Istennek tetsző áldozatot mutatnak be. A szívnek és értelemnek a lelki áldozata ez, mely imádja Isten titkos jelenlétét, és termékeny gondviselését. Egy ilyen áldozat bemutatására vagyunk felkérve mi is, ma élő keresztények, nemcsak ezekben az ünnepi napokban, melyeket másképp élünk meg, hanem

² Mt 28,5

³ Mt 28,9

azokban a napokban is, melyek a jövőben következnek, amikor az újralálkozás a liturgikus közösségben beteljesíti mindazt, amit eddig a pontig felajánlottam.

Kedveseim,

A megszorítások ideje s a vírus által előidézett betegségek elleni védekezés ideje el fog múlni, mint ahogy az idő más megpróbáltatásai is elmúltak, ami ma már csak, többé kevésbé ismert történelem. Minden bizonnyal láthatóbb nyomot hagy a mély szenvedés azokban, akik elveszítik szeretteiket. A halállal szemben senki sem védett, és senki sem kerülheti el a végtelenségig, hiszen az életnek egy olyan tényéről beszélünk, amely természetes módon halad a lenyugvás felé. Krisztus átélte a halált, és átélte annak a sötétségét, a keresztt magányát és az eseményeket, melyek végbementek. Nem létezett egyetlen emberi lelki állapot sem, melyet Jézus ne élt volna meg és nem értett volna meg. Teljes hite volt a mennyei Atyában, mert Ő az élet minden helyzetében világosság volt. Amikor Jézus alázatosan magáról beszél, akkor mindig az emberfiaként határozza meg magát, teljes mértékben azzal azonosul, és minden ember sorsában osztozik. Soha nem hagyott fel azzal, hogy bízson az Istenben, akit az Ő és a mi Atyánknak nevezett. A bizalom a szeretetnek egy kevésbé látható arca, és a mi emberi természetünkben sokféle formában van jelen. Feltételezhetően és nyilvánvalóan érezhető a barátok között. A házastársak között elengedhetetlen és egyértelműen széppé tud tenni bármilyen emberi viszonyt.

Milyen világot akarunk felépíteni a jövőben? Milyen szándékhoz szeretnénk adni a személyes hozzájárulásunkat, hogy jobba tehesük a kapcsolatokat a családban és a közösségben? Hogyan tudjuk gyümölcsözővé tenni az együttérzés szükségességének a tapasztalatát és az emberi természet állhatatosságának a törekenségét? Létezik néhány kérdés, és biztos sok másikat tudna hozzátenni mindenki, melyekre olyan válaszokat adunk, amit tisztességesnek tartunk. Szomjúságunk a szent titkokra, különösen a Szent Eucharisziára, a Szent Liturgiára, a liturgikus együttlétünk érzelmi és tényleges jelenlétére az értelem újjászületésével együtt erős jelei maradnak a reménynek, melyet magunkkal hordozunk. Folytatva az Üdvözítő mindnyájunkhoz szóló buzdítását: *Örüljetelek (...) ne féljetelek Menjetelek és hirdessétek az én testvéreimnek (...) Íme én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig*,⁴ hordozójává válok a legjobb kívánságnak, a békének és egészségnek, a szent örömmel és állhatatos hitnek! A feltámadt Krisztus fényessége legyen veletek mindenkor! Krisztus feltámadt!

Főpásztori öleléssel és atyai szeretettel,

† Vasile
püspök

⁴ Mt 28,9.10.20.